Zaak 43/83

H. De Naeyer
tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Afdoening zonder beslissing —
begroting van terugvorderbare kosten"

Beschikking van de Tweede kamer van het Hof van 23 september 1987 3569

Samenvatting van de beschikking

Procedure — Afdoening zonder beslissing — Kosten — Begroting — In aanmerking te nemen factoren
(Reglement voor de procesvoering, artikelen 69, paragraaf 5, 73, sub b, en 76, paragraaf 5)

BESCHIKKING VAN HET HOF (Tweede kamer)
23 september 1987 *

In zaak 43/83,

H. De Naeyer, voorheen directiesecretaresse bij de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door J.-N. Louis, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij B. Moutrier, advocaat aldaar, 16, avenue de la Porte Neuve,

verzoekster,

* Procestaal: Frans.

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. Forman, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van de aanvaarding van het ontslag dat verzoekster zou hebben ingediend,

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: T. F. O'Higgins, kamerpresident, O. Due en K. Bahlmann, rechters,

advocaat-generaal: G. F. Mancini
griffier: P. Heim

gehoord de advocaat-generaal,

de navolgende

Beschikking

1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 17 maart 1983, heeft verzoekster beroep ingesteld tot nietigverklaring van de aanvaarding van het ontslag dat zij op 29 november 1972 heeft ingediend.

2 Bij beschikkingen van 15 maart 1984 en 20 mei 1985 heeft het Hof verzoekster toelating verleend om kosteloos te procederen met toekenning van 20 000 BFR als vergoeding voor een advocaat voor de schriftelijke procedure, 10 000 BFR voor raadpleging van een arts in het kader van een door het Hof gelaste maatregel van instructie en 20 000 BFR als vergoeding voor een advocaat voor de mondelinge behandeling.

3 Ter terechtzitting van 10 oktober 1985 heeft het Hof, na partijen in raadkamer te hebben gehoord, de mondelinge behandeling geschorst om partijen de gelegenheid te bieden, een minnelijke oplossing voor het geschil te vinden.

4 Bij brieven van respectievelijk 19 en 23 januari 1987 hebben partijen het Hof meegedeeld, dat zij op 18 juni 1986 een overeenkomst hadden gesloten die kan worden samengevat als volgt:

„De Commissie verbindt zich ertoe, verzoekster een bedrag te betalen gelijk aan de achterstallen van het invaliditeitspensioen (2 656 832 BFR) dat deze zou hebben ontvangen indien zij per 1 februari 1982 ware gepensioneerd (artikel 1).

De Commissie verbindt zich ertoe, verzoekster vanaf 1 februari 1986 een invaliditeitspensioen uit te keren (artikel 2).

De Commissie neemt de proceskosten in zaak 43/83 voor haar rekening op voorwaarde dat deze, gelet op de minnelijke oplossing van het geschil, met passende terughoudendheid worden begroot (artikel 3).

Verzoekster ziet af van haar rechtsvordering om in haar ambt bij de Commissie te worden hersteld (artikel 4).

Deze overeenkomst is onderworpen aan de uitdrukkelijke voorwaarde dat verzoekster door de beiderzijds aangewezen artsen gezond van geest en lichaam en volkomen bewust van de draagwijdte van haar handelingen wordt bevonden (artikel 5)."

5 Vaststaat dat de Commissie, door het in artikel 1 voorziene bedrag te betalen en het in artikel 2 bedoelde invaliditeitspensioen toe te kennen, haar voornaamste verbintenissen uit de overeenkomst is nagekomen. Verzoekster heeft evenwel nog geen afstand gedaan van haar beroep, omdat de Commissie niet bereid is het volledige honorarium van verzoeksters advocaat te betalen en uit principe weigert het honorarium te betalen van de arts die verzoekster heeft aangewezen voor het medisch onderzoek bedoeld in artikel 5 van genoemde overeenkomst; voorts betoogt verzoekster, dat de Commissie haar de bewijsstukken en rekeningen betreffende de ter uitvoering van genoemde overeenkomst uitgekeerde bedragen niet heeft overgelegd.

6 Gezien de wending die de zaak intussen had genomen, wees de griffier van het Hof partijen bij brief van 31 maart 1987 op de mogelijkheid om — indien zij daarmee akkoord gingen — een beschikking van afdoening zonder beslissing te geven. Met het oog op een eventuele regeling van de kosten overeenkomstig artikel 69, paragraaf 5, van het Reglement voor de procesvoering verzocht hij hen de bedragen mee te delen die zij ter zake dienend achtten (honorarium van verzoeksters advocaat alsmede artsenhonoraria).

7 In hun antwoord van respectievelijk 3 en 30 april 1987 hebben partijen toegegeven, dat het beroep in zaak 43/83 ten gevolge van hun buitengerechtelijke overeenkomst van 18 juni 1986 en de uitvoering van de essentiële punten ervan zonder voorwerp is geworden.

8 Mitsdien moet worden vastgesteld, dat op het beroep niet behoeft te worden beslist.

Kosten

9 Krachtens artikel 69, paragraaf 5, van het Reglement voor de procesvoering beslist het Hof vrijelijk ten aanzien van de proceskosten, wanneer het geding zonder voorwerp is geraakt.

10 Te dezen zij eraan herinnerd, dat de Commissie er zich in artikel 3 van de op 18 juni 1986 tussen partijen gesloten overeenkomst uitdrukkelijk toe heeft verbonden, de proceskosten in zaak 43/83 voor haar rekening te nemen. Gelet op de feiten van de zaak en het procesverloop, dient de Commissie derhalve in alle kosten te worden verwezen.

11 Met betrekking tot het honorarium van de arts door verzoekster aangewezen voor haar medisch onderzoek met het oog op genoemde overeenkomst van 18 juni 1986 zij opgemerkt, dat partijen dit medisch onderzoek onontbeerlijk achtten voor het sluiten van hun overeenkomst, die het ten slotte mogelijk heeft gemaakt, de procedure in onderhavige zaak te beëindigen. Deze honoraria, waarvan het bedrag overigens niet wordt betwist, kunnen derhalve eveneens als voor rekening van de Commissie komende proceskosten worden aangemerkt.

Begroting van terugvorderbare kosten

12 Krachtens artikel 73, sub b, van het Reglement voor de procesvoering worden als terugvorderbare kosten aangemerkt, de door partijen in verband met de procedure gemaakte noodzakelijke kosten, in het bijzonder de reis- en verblijfkosten en het honorarium van de gemachtigde, de raadsman of de advocaat.

13 Van de terugvorderbare kosten wordt in de onderhavige zaak alleen het bedrag van het honorarium van verzoeksters advocaat betwist. Verzoekster vraagt het terugvorderbare bedrag te bepalen op 240 950 BFR. Zij voert daartoe in wezen aan, dat haar advocaat in totaal 65 uren aan de onderhavige zaak heeft besteed en volgende prestaties heeft verricht: neerlegging van het inleidend verzoekschrift, van de repliek en van bijkomende opmerkingen, aanwezigheid bij de mondelinge behandeling, sluiting van de overeenkomst van 18 juni 1986 en toezicht op de uitvoering door de Commissie van de krachtens die overeenkomst op haar rustende verplichtingen. De Commissie brengt daartegen slechts in, dat het gevraagde bedrag veel hoger ligt dan de honoraria die zijzelf in gelijkaardige zaken heeft betaald; haar voorstel luidt: maximum 150 000 BFR, in voorkomend geval te verminderen met de bedragen die verzoekster heeft ontvangen in het kader van de haar verleende toelating om kosteloos te procederen.

14 In dit verband zij opgemerkt, dat het Hof ter zake van de begroting van de terugvorderbare kosten de gegevens van de zaak vrijelijk dient te beoordelen en daarbij met name rekening moet houden met het voorwerp en de aard van het geschil alsmede met de moeilijkheid van de zaak, de tijd die de advocaat aan de procedure heeft moeten besteden en het economisch belang van het geschil voor partijen. In casu mag evenmin uit het oog worden verloren, dat partijen in hun overeenkomst van 18 juni 1986 zelf hebben bepaald dat de voor rekening van de Commissie komende proceskosten „gelet op de minnelijke oplossing van het geschil, met passende terughoudendheid moeten worden begroot", en dat verzoekster in het kader van de haar bij beschikking van 15 maart 1984 verleende toelating om kosteloos te procederen reeds 20 000 BFR heeft ontvangen voor het honorarium voor een advocaat; aan de andere kant blijkt uit de processtukken, dat verzoekster het haar bij genoemde beschikking van 20 mei 1985 om dezelfde reden toegekende bedrag niet heeft opgeëist.

15 Gelet op een en ander dienen de terugvorderbare kosten ter zake van het honorarium van een advocaat te worden bepaald op 220 000 BFR.

16 Aangezien het Hof verzoekster ter zake van gratis rechtsbijstand een bedrag van 30 000 BFR heeft toegekend, dient verweerster overeenkomstig artikel 76, paragraaf 5, van het Reglement voor de procesvoering te worden veroordeeld tot terugbetaling van dit bedrag aan het Hof.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

beschikt:

1) Op het beroep behoeft niet te worden beslist.

2) Verweerster wordt verwezen in de kosten, daaronder begrepen het honorarium van de arts door verzoekster aangewezen voor haar medisch onderzoek met het oog op de op 18 juni 1986 tussen partijen gesloten overeenkomst.

3) De door verweerster aan verzoekster terug te betalen kosten ter zake van het honorarium van een advocaat, worden bepaald op 220 000 BFR.

4) Verweerster zal aan het Hof terugbetalen het bedrag van 30 000 BFR, dat ter zake van gratis rechtsbijstand aan verzoekster is toegekend.

Luxemburg, 23 september 1987.

De griffier

P. Heim

De president van de Tweede kamer

T. F. O'Higgins